

Sreto Bošnjak**DOBRINKA KRSTIĆ BELJIĆ**

21. VI – 3. VII 2005.

Vreme postmodernističkih potresa, promena i inovacija teče kao proces koji nema ni jedinstvene osnove ni jedinstvenog cilja. To je vreme diskontinuiteta, razbijenih ideologija, prekida sa tradicijom i žudnja za novim tehnologijama, medijskim slobodama i odsustvom ličnog stava u izboru kreativnih metoda i ideala. Tako je klasični pojam likovne umetnosti postao krajnje fleksibilan, otvoren i nestalan, proširen i na one oblasti stvarnosti koje sa umetnošću nemaju nikakve veze. Pa ipak, svest o posebnosti likovnog jezika, njegovoj specifičnoj istoriji, filozofiji i materiji i dalje živi u praksi znatnog broja likovnih stvaralaca. Jedan od njih je Dobrinka Krstić Beljić, beogradski slikar, učenik znamenitog slikara Nedeljka Gvozdenovića. Sticajem okolnosti, oko petnaestak godina provela je u zemljama Azije (Japan, Indija, Filipini), gde je došla u dodir sa starim civilizacijama, filozofijom, religijom i umetnošću Istoka. To iskustvo suštinski je uticalo na njene docnije umetničke stavove. Deo slika koje su nastale u njenoj takvoj duhovnoj klimi, izlagala je u istoj ovoj galeriji 1992. godine. Od tada je nastao veliki broj slika, uslovno rečeno crtica "prelaznog" tipa, koje su vodile do ovog današnjeg ciklusa. O slikama koje su izlagane 1992. zapisao sam, u predgovoru kataloga, nekoliko impresija od kojih ću ponoviti neke: "Njena slika sazdana je od velikih emocija, snažnih doživljaja i uzbudljivih ritmova, ona se pokazuje kao sinteza viđenog, doživljenog i mišljenog, kao jedinstvo motiva (inspiracija) i jezičkih struktura (koje podrazumevaju i slikarsku materiju i principe jedne lične poetike).Njen gest je u sjajnom spoju sa svetlošću i punoćom materije, sa osećanjim unutrašnje slobode, ponekad u neposrednoj funkciji iskaza elementarne snage boje".

Najnovije slike, medijski, pripadaju klasičnom slikarstvu, (ulja na platnu), u duhu tradicije moderne umetnosti, u onom smislu koji tu tradiciju predstavlja u dihotomiji: figuracija – apstrakcija. Međutim, treba odmah reći da za Dobrinku Krstić Beljić

pojam "apstrakcija" nije nikakav programski imperativ: za nju nije bitna činjenica prisustva likovnog motiva koji afirmiše elementarne, praiskonske vrednosti jezika slike. Odnos ovakve slike prema svetu moguć je jedino kroz autora, samog slikara: on je medij kroz koji vanjska stvarnost ulazi u sliku. Zato je i moguća ona čista datost boje u njenom materijalnom i duhovnom stanju. Takva boja prirodno je otvorena velikim svetlosnim prosjaima i ritmičkim impulsima koji kompoziciji svih elemenata slike daju karakter izvesnih kosmičkih simbola. Boja, je dakle i subjekt i objekt slikanja, ona je nasušna egzistencijalna činjenica likovnog govora i svojim materijalnim prisustvom brani i osećanje i ideju koji iz slike zrače.

S druge strane, Dobrinka kao da teži mogućnosti približavanja nekim kosmičkim zakonima ritma, izvan ljudskog iskustva i moći spoznaje. Naslovi slika: Kosmički vetar, Kosmičko isijavanje, stvaranje galaksije, govore upravo o toj žudnji slikara da duh slike prožme nepojamnim silama svemira. Težnja slikara za jakim iskazom i celovitim izazovom navode na veliki gest, na krupne poteze ogromnom špahtlom, na moćne paste crvene, žute, zelene, plave, u gotovo mističnom zanosu bele boje koja sve druge oplemenjuje. Te krupne piktoralne jedinice, koje liče na tragove čovekovih koraka, složene su "logičke" kompozicione celine. Na taj način se slika zatvara kao jedinstveni znakovni sistem, više slučajne nego jasno iskazane semantičke osnove.

Svi elementi jezičke strukture Dobrinkine slike od inspirativnog polazišta (eho orijentalnih kultura i sile kosmičkog beskraja), preko kreativnog čina u materiji slike do složenih kolorističko-ritmičkih odnosa, upućuju na trajni ideal kome ona teži. Slika je po osećaju Dobrinke Krstić Beljić, u svom konačnom, ontološkom statusu, autonomna i autoritativna poetska činjenica koja je u svemu i u kojoj je sve. Ona ne pripada ni jednom pojedinačnom obliku iskustva već univerzalnom stanju bića koje teži da se iskaže kao deo humanog apsoluta. Taj substancijalni karakter duha slike (koji je i njen semantički osnov i smisao i okvir) Dobrinka Krstić Beljić ubedljivo je definisala naslovima svojih slika: Stanje duha – Radost, Stanje duha – Vera, Stanje duha – Nada.